

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **kpt. Bc. A. J.**

zastoupený Mgr. Alenou Sayduevou Knapovou, advokátkou
se sídlem Brno, Sukova 49/4

proti

žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**
se sídlem Praha 7, Strojnická 27

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 9. 7. 2019 č.j. PPR-13966-11/ČJ-2019-990131

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 9. 7. 2019 č.j. PPR-13966-11/ČJ-2019-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru č. 1114/2019 ze dne 28. 2. 2019 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť porušil služební slib tím, že dne 17. 3.

2018 v době kolem 22.00 hodin v obci Sološnica ve Slovenské republice neoprávněně vnikl na zahradu rodinného domu na adrese Sološnica 594, která je uzavřená a ohraničená betonovou zdí a která je ve vlastnictví K. Č. (dále jen „K. Č.“), kterou společně s K. Č. k bydlení užívá její partner S. T. (dále jen „S. T.“), a to tak, že vedle vstupní brány na pozemek vpravo od příjezdové cesty nad příkopem hlubokým 1,45 metrů obklopujícím ze strany ulice celý pozemek vyšplhal na betonovou zeď v daném místě vysokou 1,95 metrů, ze které seskočil na vydlážděnou část pozemku, odehnal psa a přišel ke dveřím domu, na které začal silně bušit a dožadovat se vstupu do domu, načež v časovém úseku do 2 minut otevřel domovní dveře S. T., který byl překvapen a zstrašen nenadálou situací, pročež vyprovodil žalobce ihned během časového úseku trvajících 1 minutu ze zahrady branou ven na ulici, přičemž žalobce věděl, že si S. T. výslovně nepřeje, aby jím byl v místě svého bydliště navštěvován, a dopustil se tak zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu porušování domovní svobody dle ustanovení § 178 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební poměr žalobce skončil dnem doručení prvoinstančního rozhodnutí, tedy dnem 8. 3. 2019.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul nosné důvody prvoinstančního rozhodnutí, zrekapituloval odvolací námitky, které žalobce uplatnil proti prvoinstančnímu rozhodnutí, a stručně popsal průběh odvolacího řízení. Za významné dokumenty ze spisového materiálu označil zejména usnesení o zahájení trestního stíhání č.j. NPC-1206-2172/Č-2016-2298SV ze dne 9. 10. 2018, ze kterého plyne, že v průběhu vyšetřování trestní věci žalobce, ve které je S. T. spoluobviněným žalobce, vyšlo najevo podezření, že se žalobce dopustil přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1 a odst. 2 trestního zákoníku, a to jednáním popsaným ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Služební orgány dále vycházely z výpovědi S. T., výpovědi K. Č., výpovědi J. K. (dále jen „J. K.“), kamaráda žalobce, který jej na místo přivezl, a výpovědi žalobce. Pokud jde o úřední záznam o vyhodnocení kamerového záznamu, žalovaný konstatoval, že ze záběrů z videokamer nelze osobu muže, který přelézá přes betonovou zeď, seskakuje na dvůr a jde směrem k domu, jednoznačně identifikovat. Ze záznamu o ohledání místa činu ze dne 28. 6. 2018 lze zjistit, že celá zahrada je uzavřená a ohraničená betonovým plotem, rovněž je v zápisu popisována i výška betonové zdi, která má v průměru přibližně dva metry.
3. Žalovaný zdůraznil, že se v předmětném řízení nerozhoduje o tom, zda žalobce spáchal trestný čin, nýbrž se toliko posuzuje, zda má jednání žalobce podle shromážděných důkazů znaky trestného činu. V této souvislosti uvedl, že objektem skutkové podstaty trestného činu porušování domovní svobody je domovní svoboda, tedy ústavně zaručené právo, které plyne z článku 12 Listiny základních práv a svobod. Domovní svobodu lze definovat jako souhrn práv na ochranu soukromí, rodinného života, bezpečí, ničím nerušené bydlení a též práva na ochranu majetku a vlastnictví. Tato práva dotváří osobnostní sféru a integritu každého jedince, a je tedy důležité, aby byla domovní svoboda chráněna. Ochrana domovní svobody se vztahuje jak na vlastníka, tak uživatele domu, bytu nebo jiné prostory sloužící k bydlení, a to včetně příslušenství k nim náležejícího. Tímto příslušenstvím je i ohraničená, přilehlá zahrada (viz zpráva trestního kolegia Nejvyššího soudu č. j. Tpjf 33/79 ze dne 11. 2. 1979 nebo komentář k trestnímu zákoníku Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha. C. H. Beck, 2012, s. 1774-1782). V posuzovaném případě byla zahrada zcela uzavřena a oplocena betonovou zdí, a proto není důvod pochybovat, že na takto uzavřenou zahradu je nutno nahlížet jako na obydlí ve smyslu trestního zákoníku. Betonový plot je postaven v takové výši, aby cizím osobám zamezil nejen ke vstupu na

zahradu, ale k samotnému vstupu a pohledu na zahradu, a to právě za účelem ochrany soukromí, nerušeného bydlení, respektování soukromého a rodinného života a bezpečnosti. Vniknutím na takto zabezpečenou zahradu dojde k porušení domovní svobody obyvatel domu. Jednání žalobce má v tomto ohledu znaky trestného činu porušování domovní svobody.

4. K objektivní stránce skutkové podstaty žalovaný uvedl, že jednání žalobce spočívalo v překonání betonového plotu a neoprávněném vniknutí na zahradu rodinného domu, kterou S. T. užívá společně se svou přítelkyní a dcerou. Neoprávněným vniknutím je vstup do obydlií uživatele uskutečněný bez jeho souhlasu nebo proti jeho vůli, aniž by byl současně dán zákonný důvod k takovému vstupu. Následkem jednání žalobce bylo porušení domovní svobody, soukromí a vyvolání strachu v uživatelích domu. Příčinná souvislost mezi jednáním a následkem je zřejmá, neboť pokud by žalobce na zahradu neoprávněně nevstoupil, k následkům by nedošlo. Rozhodné je nejen to, že žalobce vnikl na pozemek bez předchozího ohlášení, ale též že tak učinil v nočních hodinách, že je spoluobviněným S. T. a že si S. T. nepřál se s žalobcem setkat. To jednoznačně plyne z SMS zpráv, které si S. T. vyměnil s J. K. a o jejichž obsahu byl žalobce informován. Skutečnost, že se S. T. s žalobcem nechce stýkat, lze dovodit též z toho, že na telefonické snahy o kontakt z jeho strany nereagoval, což si však žalobce zjevně nesprávně vyložil tak, že nereagoval, neboť žalobce má nové telefonní číslo, které S. T. neznal. Znaky objektivní stránky trestného činu porušování domovní svobody byly naplněny.
5. Pokud jde o subjekt skutkové podstaty trestného činu, žalovaný uvedl, že pachatelem může být kterákoli fyzická osoba, tedy i žalobce, který je zároveň osobou starší 15 let a v době páchání skutku byl příčetný.
6. K naplnění subjektivní stránky trestného činu porušování domovní svobody podle § 178 trestního zákoníku žalovaný předeslal, že je vyžadováno úmyslné zavinění ve smyslu § 13 odst. 2 a § 15 odst. 1 trestního zákoníku. Konstatoval, že žalobce se dopustil jednání, které má znaky trestného činu spáchaného v přímém úmyslu. Žalobce bezesporu musel vědět, že realizace setkání s S. T. formou neoprávněného vniknutí na oplocenou zahradu předpokládá způsobení následku významného pro trestní právo. Z výpovědi K. Č. plyne domněnka, že se žalobce již totožného jednání dopustil na podzim roku 2017, plot tedy zřejmě přeskočil opakovaně i přesto, že byl majitelkou domu vyzván, aby je tímto způsobem již nenavštěvoval. S ohledem na skutkové okolnosti případu, kdy po 22.00 hodině, za tmy, bez vyzvání přeskočil dvoumetrový betonový plot, který byl postaven za účelem ochrany soukromí, rodinného života a bezpečí obyvatel domu, žalobce musel vědět, že neoprávněným vniknutím na zahradu poruší právem chráněný zájem.
7. Pro posouzení toho, zda jednání žalobce naplňuje znaky trestného činu, není podle žalovaného rozhodné, jaký byl obsah rozhovoru mezi žalobcem a S. T., ani to, zda fungoval zvonek u vstupní branky. I pokud by zvonek nefungoval, nic neopravňovalo žalobce k tomu, aby bez vyzvání přeskočil plot a neoprávněně setrval na zahradě rodinného domu. Ani to, že zvonek dle tvrzení žalobce nefungoval při poslední návštěvě, neospravedlňuje jeho automatické spoléhání na to, že zvonek nefunguje i nyní. Bez ohledu na to, jaký byl obsah rozhovoru mezi S. T. a žalobcem v den realizované návštěvy, zda hovořili o trestním stíhání či zda mu žalobce vyjadřoval podporu, je pro posouzení věci stěžejní, že žalobce neoprávněně bez vyzvání překonal za tmy dvoumetrovou zeď a tím narušil domovní svobodu uživatelů domu. O této události není sporu, neboť překonání plotu potvrdil i sám žalobce. Vztah žalobce s S. T., to zda byl jeho informátor, či zda byl

odsouzen za spáchání trestného činu křivého obvinění, je irrelevantní, neboť žalobce nebyl propuštěn ze služebního poměru pouze na základě výpovědi a tvrzení S. T., tj. na základě jediného důkazu, nýbrž na základě rozsáhlého spisového materiálu, jehož součástí je mimo jiné i svědectví žalobce, který se k vniknutí na pozemek domu de facto doznal. Žalovaný též zdůraznil, že žalobce rozporoval toliko obsah záznamů z videokamer instalovaných na rodinném domě, pokud tvrdil, že záznam je upravený S. T., a tudíž je nepravdivý. Podle žalovaného není pochyb o pravdivosti záznamu z videokamer, byť na nich není uveden čas ani datum pořízení. Žalobce neuvedl, jakým způsobem má být kamerový záznam upraven či jaké konkrétní záběry na něm jsou nepravdivé. Ze záznamu o vyhodnocení kamerového záznamu plyne, že videokamery zaznamenaly osobu, která ve večerních hodinách překonala betonový plot u branky sloužící ke vstupu na pozemek. Tato osoba po překonání plotu následně stojí v blízkosti vstupních dveří a čeká, dokud se ke vstupním dveřím nevrátí a vytratí se ze záběru. Na dalších snímcích jsou zachyceny již dvě osoby, které jdou směrem k brance sloužící pro vstup na pozemek. Žalobce sice nelze s ohledem na sníženou kvalitu videa na záznamech ztotožnit, vzhledem k výpovědím svědků J. K., S. T. a K. Č., ale i samotného žalobce, se podle žalovaného jedná o žalobce, neboť pohyb osoby na videozáznamu odpovídá jednání žalobce ze dne 17. 3. 2018. Žalovaný však podotkl, že úřední záznam o vyhodnocení kamerového záznamu nepovažuje za stěžejní podklad rozhodnutí, nýbrž za důkaz podpůrný, který společně s ostatními důkazy ve spise potvrzuje správnost zjištěného skutkového stavu. To, že žalobce překonal betonovou zeď, navíc plyne i z logiky věci, neboť neexistuje jiný způsob, jakým se lze na uzavřený oplocený pozemek dostat, než překonáním plotu, resp. betonové zdi.

8. Žalovaný se ztotožnil s argumentací prvostupňového orgánu, že jednání žalobce je zavrženíhodné a ohrožuje dobrou pověst bezpečnostního sboru, a to nejen proto, že se jedná o úmyslný trestný čin, ale též proto, že se jej žalobce dopustil jako příslušník Policie České republiky, který je povinen trestné činnosti předcházet a nikoli ji páchat. Ani skutečnost, že žalobce byl v době spáchání vytýkaného jednání, které má znaky trestného činu, zproštěn výkonu služby, na uvedeném závěru nic nemění, jelikož i příslušník zproštěný výkonu služby je stále ve služebním poměru a je povinen dodržovat povinnosti plynoucí ze zákona o služebním poměru, tj. chovat se tak, aby neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Ve vztahu k zavrženíhodnosti jednání, které má znaky trestného činu, žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2015 č.j. 11 Ad 22/2014-49, v němž soud konstatoval, že: „*V případech, kdy jednání policisty, od kterého stát a veřejnost očekává, že nebude sám porušovat zákon a dopouštět se protiprávního jednání, ale naopak bude dodržovat morální a etické normy společnosti, dosáhne takového stupně, kdy lze již hovořit o protiprávním jednání úmyslném, pak lze takové jednání klasifikovat jako zavrženíhodné, neboť takové jednání nemůže mít důvěru veřejnosti, a nenaplnňuje tak nadále morální požadavky kladené na osobu policisty*“. S ohledem na to, že trestný čin porušování domovní svobody vyžaduje ke svému spáchání úmyslnou formu zavinění, kterou žalobce naplnil, je třeba jednání žalobce vyhodnotit jako zavrženíhodné.
9. Jednání žalobce se neslučuje se zněním služebního slibu, který je zakotven v § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru a který žalobce složil dne 1. 10. 1998, a tedy i tato podmínka pro propuštění ze služebního poměru byla naplněna.
10. Žalovaný uzavřel, že pokud jsou naplněny všechny podmínky pro propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tj. příslušník poruší služební slib tím, že se dopustí zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného

činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, nedává ustanovení § 42 zákona o služebním poměru příslušnému služebnímu funkcionáři možnost správního uvážení, neboť jednoznačně stanoví, že příslušník musí být za těchto okolností ze služebního poměru propuštěn, a nikoli že může být propuštěn. Z toho je zřejmé, že jakýkoli jiný postup ředitele útvaru by byl v rozporu se zákonem o služebním poměru.

11. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal jednotlivé odvolací námitky, uplatněné žalobcem v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.
12. Žalobce v žalobě obecně vymezil námitkové okruhy tak, že považuje napadené rozhodnutí a) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nedostatečně zjištěný skutkový stav; b) za nezákonné z titulu závažných vad v řízení; c) za nezákonné v kontextu zneužití správního uvážení dle § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.
13. V prvním žalobním bodě předeslal, že pro možnost propuštění příslušníka musí být kumulativně naplněny podmínky stanovené v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Použití tohoto ustanovení musí být správním orgánem, který rozhoduje o propuštění ze služebního poměru, důkladně odůvodněno. Namítl, že není zřejmé, na základě jakých provedených důkazů a úvah správní orgán I. stupně i žalovaný došli k závěru, že předmětné jednání žalobce má jak po subjektivní, tak po objektivní stránce znaky přečinu porušování domovní svobody. Správní orgán má přitom povinnost řádně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Za tímto účelem je povinen opatřit a provést potřebné důkazy, a to i ve prospěch příslušníka.
14. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán I. stupně opatřil kopie úředních záznamů o podaných vysvětleních a protokoly o výsledku žalobce a svědků pořízené v rámci trestního řízení vedeného pod č.j. NPC-1206-2172/TČ-2016-298SV neoprávněně, neboť mu neměl být poskytnut přístup k těmto dokumentům podle § 65 trestního řádu, jelikož nepatří mezi osoby oprávněné nahlížet do trestního spisu. Správní orgán I. stupně a případně žalovaný měli řádně provést vlastní dokazování výsledkem žalobce a svědků a v potřebném rozsahu měli sami objasnit základní skutkové okolnosti, bez kterých není možné, aby bylo správním orgánem rozhodnuto. Správní orgán pochybil, pokud nevedl vlastní dokazování a pouze převzal podklady od orgánů činných v trestním řízení, přičemž část těchto podkladů nelze jako důkaz použít ani v trestním řízení. V této souvislosti žalobce namítl, že mu nebyla dána možnost v souladu s ustanovením § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru uplatňovat svá práva v průběhu celého správního řízení, zejména právo klást otázky svědkům, vyjadřovat svá stanoviska a návrhy na doplnění dokazování a řádně hájit svá práva v průběhu správního řízení.
15. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán převzal podklady pro své rozhodnutí z vyšetřování vedeného v trestním řízení proti žalobci, které bylo ve své počáteční fázi, přičemž v tomto trestním řízení budou prováděny další úkony potřebné ke zjištění a zdokumentování skutkového děje, což bude mít zásadní vliv pro posouzení otázky trestnosti a možného naplnění subjektivní stránky trestného činu jednáním žalobce, včetně posouzení pohnutky a následků jednání. Usnesení o zahájení trestního stíhání nelze považovat za konečné rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dle mínění žalobce vydal své rozhodnutí na základě nezákonně opatřených důkazů, které byly opatřeny jiným správním orgánem, a to za jiným účelem, než bylo předmětné řízení týkající se služebního

poměru žalobce. Důkazy o naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu však nelze nahrazovat pouhou úvahou či „spekulací“, bez řádného vypořádání se s námitkami a pochybnostmi. Dosavadní dílčí zjištění učiněná správním orgánem jsou více či méně útržkovitým souborem dílčích kroků a mezitímních závěrů policejního orgánu, která správní orgán neoprávněně převzal, aniž by však z těchto mnohdy nesourodých informací učinil ucelený závěr, srozumitelný a dostatečně přesvědčivý popis toho, k jakým zjištěním správní orgán dospěl a proč z nich dovodil, že došlo, resp. mělo dojít k naplnění všech zákonných znaků tvrzeného trestného činu.

16. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že správním orgánem zjištěné skutečnosti ani nenasvědčují tomu, že by se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a které je navíc způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Zdůraznil, že skutek, který mu je kladen za vinu, se měl stát na území Slovenské republiky, tedy mimo území České republiky, kde žalobce vykonává služební povinnosti. Není zřejmé, na základě jakých relevantních úvah správní orgán došel k závěru, že by údajné jednání žalobce na území Slovenské republiky mělo nebo mohlo ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru České republiky.
17. V pátém žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť oba správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, které skutečnosti byly nepochybně zjištěny a jaký je jejich právní význam k posuzované věci, a neprovedly hodnocení jednotlivých důkazů při výkladu právních předpisů. Správní orgán bez jakéhokoli určení a zdůvodnění neprokázal, že by se žalobce měl dopustit jednání, které má znaky trestného činu a které by ohrozilo dobrou pověst bezpečnostního sboru. Správní orgán tedy nedostatečně objektivně zjistil skutkový stav věci, a narušil tak základní zásady platící pro správní řízení.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně konstatoval, že se s argumentací žalobce neztotožňuje, neboť podmínky pro propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky byly naplněny kumulativně a je o nich detailně pojednáno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný popsal, proč je toho názoru, že žalobce porušil služební slib (strana 12 napadeného rozhodnutí) tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání (strana 12 napadeného rozhodnutí), které má znaky trestného činu (strana 8-11 napadeného rozhodnutí) a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru (strana 11 napadeného rozhodnutí).
19. O naplnění objektivní i subjektivní stránky žalovaný dostatečně a přezkoumatelně pojednal na straně 9-10 napadeného rozhodnutí. Jednotlivé podklady, ze kterých vycházel, jsou obsahem spisového materiálu a jsou vymezeny na stranách 4-8 napadeného rozhodnutí.
20. Žalovaný upozornil na to, že žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, proč nebyla objektivní či subjektivní stránka trestného činu naplněna. V této souvislosti připomenul závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58 a konstatoval, že žalobce neformuloval své námitky konkrétně, a žalovaný se k nim tudíž může vyjádřit toliko v obecné rovině.
21. K námitce neoprávněného získání materiálů z trestního spisu žalovaný poukázal na znění § 65 trestního řádu, které stanoví, že pokud je to nezbytné k uplatnění práv, mohou se souhlasem policejního orgánu nahlížet do spisu i jiné osoby. Trestní řád současně nedefinuje, kdo konkrétně může být onou jinou osobou, která může do spisového

materiálu nahlédnout. Není proto vyloučeno, aby nahlédnutí do spisu realizoval služební funkcionář, který potřeboval informace z trestního řízení vedeného se žalobcem k hájení práv Policie České republiky. Z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 9. 10. 2018 totiž služební funkcionář rozhodující v prvním stupni řízení nabyt dojem, že jednáním žalobce by mohl být naplněn důvod pro propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Bez bližší znalosti trestního spisu však služební funkcionář nemohl tento závěr potvrdit či vyvrátit. Žalovaný dále podotkl, že služební funkcionář nemá možnost správního uvážení, zda propuštění příslušníka realizuje či nikoli, a proto nemohl ignorovat informace plynoucí z usnesení o zahájení trestního stíhání.

22. Žalovaný dále upozornil na to, že podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru může být důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004 č.j. 2 As 17/2003-79 vyplývá, že ani úřední záznam pořízený v trestním řízení není vyloučen z okruhu důkazních prostředků v řízení o propuštění ze služebního poměru. Žalovaný postupoval v souladu se závěry, které plynou z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015 č.j. 10 As 87/2004-65, neboť žalobce byl dne 7. 5. 2019 seznámen se spisem a bylo mu umožněno se k věci vyjádřit a případně rozporovat tvrzení, která plynou ze záznamů o výsledku svědků v trestním řízení. O tom, že žalobce neoprávněně bez vyzvání překonal kolem 22.00 hodiny za tmy dvoumetrovou betonovou zeď a narušil tím domovní svobodu uživatelů domu, pak není sporu, neboť toto plyne z výpovědi S. T., záznamu z videokamery na domě a především tuto skutečnost potvrdil i sám žalobce.
23. Žalobce byl v řízení řádně poučen o procesních právech, a to dne 15. 4. 2019, přičemž následně svá procesní práva uplatňoval. Poté, co se dne 7. 5. 2019 seznámil se spisem, zaslal dne 17. 5. 2019 své vyjádření k věci samé.
24. Je zřejmé, že usnesení o zahájení trestního stíhání není konečným rozhodnutím policejního orgánu, obsahuje však skutečnosti, které odůvodňují závěr, že se stal trestný čin a že jej spáchal žalobce. Žalovaný ovšem nevycházel toliko z usnesení o zahájení trestního stíhání, ale též z výpovědí svědků, úředních záznamů o vyhodnocení kamerových záznamů a úředního záznamu o ohledání místa činu, aby ověřil správnost tvrzení uvedených v usnesení o zahájení trestního stíhání. V předmětném řízení se nerozhoduje o vině a trestu za trestný čin, nýbrž o tom, zda jednání žalobce má znaky trestného činu. Na základě spisového materiálu lze učinit závěr o tom, že jednání žalobce má znaky trestného činu porušování domovní svobody, byť usnesení o zahájení trestního stíhání není rozhodnutím konečným. Žalovaný na tomto místě poznamenal, že usnesení o zahájení trestního stíhání může být jediným podkladem pro rozhodnutí propuštění příslušníka ze služebního poměru, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015 č.j. 10 As 87/2014-65.
25. Žalovaný dále poukázal na to, že optikou žalobce by bylo možné *ad absurdum* dospět k závěru, že pokud by se příslušník dopustil například trestného činu vraždy v Africe, nebyla by takovým jeho jednáním ohrožena dobrá pověst Policie České republiky, neboť se tak nestalo na území České republiky. To, zda se příslušník dopustil jednání, které má znaky trestného činu, na území České republiky nebo území jiného státu, není rozhodné, jelikož povinností příslušníka Policie České republiky je předcházet trestné činnosti a nikoli se jí aktivně účastnit. Z judikatury správních soudů zároveň plyne, že jednání, které naplňuje znaky úmyslně spáchaného trestného činu, je způsobilé ohrozit dobrou pověst

bezpečnostního sboru vždy. V případě žalobce se jedná o naplnění znaků úmyslně spáchaného trestného činu.

26. Námitce, že dílčí zjištění učiněná správním orgánem jsou jen útržkovitým souborem dílčích kroků a mezitímních závěrů policejního orgánu, aniž by správní orgán učinil ucelený, srozumitelný a přesvědčivý popis skutkových zjištění a uvedl, proč z těchto zjištění dovozuje naplnění všech zákonných znaků tvrzeného trestného činu, žalovaný oponoval odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je pojednáno o všech podmínkách stanovených v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Zdůraznil, že řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru probíhá nezávisle, byť případně souběžně s trestním řízením, přičemž tato dvě řízení nelze směšovat, neboť předmět každého z nich je odlišný. Tento právní názor, podle něhož je autonomním právem služebního funkcionáře posoudit, zda jednání příslušníka má znaky trestného činu, vychází z konstantní judikatury správních soudů, například z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018 č.j. 11 Ad 22/2016-50 nebo rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015 č.j. 10 As 87/2014-65.
27. Žalovaný uvedl v souladu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru v odůvodnění napadeného rozhodnutí důvody vydání rozhodnutí (strana 2-3 napadeného rozhodnutí), dále to, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí (strana 4-8 napadeného rozhodnutí), jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů (strana 4, 8-12 napadeného rozhodnutí), jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí (strana 13-18 napadeného rozhodnutí). Žalovaný i služební funkcionář rozhodující v prvním stupni řízení zjistili stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, a za tím účelem si opatřili potřebné podklady pro rozhodnutí.
28. Závěrem žalovaný podotkl, že žalobu považuje za velice obecnou a nekonkrétní, protože se k věci nemůže blíže vyjádřit, aniž by žalobci nepodsouval tvrzení, která neuvedl. I tento nedostatek věcných argumentů svědčí o nedůvodnosti žaloby. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
29. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 20. 5. 2021, právní zástupkyně žalobce plně odkázala na žalobu. Akcentovala, že podklady, z nichž správní orgány vycházely, byly vesměs protokoly z března a dubna 2018, tedy z období před zahájením trestního stíhání žalobce, přičemž se jednalo o protokoly pořízené v souvislosti s jinou trestnou činností. Řízení před služebním orgánem bylo podle žalobce stíženo zásadními procesními vadami. Odvolací správní orgán nedodržel zákonem stanovenou 90 denní lhůtu, v níž měl povinnost rozhodnout. Další vadu řízení žalobce spatřuje ve způsobu, jakým své stanovisko vyjadřovali členové senátu poradní komise, přičemž lze pochybovat o tom, zda svůj souhlas s návrhem na propuštění žalobce ze služebního poměru vyjádřil člen poradní komise Mgr. A. L.. Žalobce též postrádá posouzení subjektivní stránky jeho jednání jako jednoho z obligatorních znaků skutkové podstaty trestného činu, které je nezbytné pro to, aby správní orgán mohl učinit závěr o zavrženíhodnosti jednání. Správní orgány měly hodnotit žalobcovy pohnutky, zkoumat motiv jeho jednání a zabývat se okolnostmi vylučujícími protiprávnost. Žalobce proto setrval na svém žalobním návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný při jednání navrhl zamítnutí žaloby. Napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí jsou dle jeho názoru v souladu se zákonem i s vnitřními předpisy. Správní orgány obou stupňů své závěry opřely o dostatečné důkazy, u nichž je podstatný jejich obsah, nikoli to, zda se jedná o podklady opatřené před

zahájením trestního stíhání žalobce. Není pravdou, že by se žalovaný nezabýval posouzením subjektivní stránky jednání žalobce, a ani to, že by opomenul uvést důvody, v nichž spočívá zavrženíhodnost jednání žalobce. Zdůraznil, že žalobce se přiznal k tomu, že překonal zeď a vnikl na zahradu S. T.

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
32. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru platí, že *příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.*
33. Podle § 183 zákona o služebním poměru platí, že *při řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) (dále jen „zvláštní řízení“) je postupováno podle hlav I a II s výjimkou ustanovení § 174 odst. 1 písm. b).*
34. Podle § 184 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *zvláštní řízení je zahájeno dnem, kdy ředitel bezpečnostního sboru nebo vedoucí organizační části bezpečnostního sboru, jenž má pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, učiní první úkon vůči účastníkovi.*
35. Podle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru platí, že *prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.*
36. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru platí, že *účastník má právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům.*
37. Podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru platí, že *účastník má právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.*
38. Podle § 181 odst. 2 zákona o služebním poměru platí, že *rozhodnutí musí a) být v souladu s právními předpisy, b) být vydáno příslušným funkcionářem, c) být dostatečně obsahově určité, d) obsahovat předepsané náležitosti a e) mít vždy písemnou formu.*
39. Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru platí, že *v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
40. Podle § 65 odst. 1 trestního řádu platí, že *obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 2, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Totéž právo má zákonný zástupce nebo opatrovník obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby, jestliže tyto osoby nejsou plně svéprávné nebo je-li jejich svéprávnost omezena. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípavném*

řízení se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.

41. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
42. Před vlastním vypořádáním žalobních námitek soud konstatuje, že neshledal důvody, v nichž by bylo možné spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006 č.j. 31 Ca 39/2005-70). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č.j. A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č.j. 2 Ads 33/2003-78), či výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č.j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č.j. 6 A 63/93-22). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993 č.j. 6 A 48/92-23).
43. Jak bude rozvedeno níže, žalovaný při odůvodnění napadeného rozhodnutí dodržel nezbytný obsahový standard, který zákon (§ 181 odst. 5 zákona o služebním poměru) i judikatura správních soudů stanoví pro účely vymezení náležitostí správního rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí jsou bez pochybností patrný jeho nosné důvody, které zároveň korespondují s výrokem, jímž žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je přehledné a logicky členěno, přičemž je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, včetně toho, jaké podklady v rámci odvolacího řízení doplnil. Rovněž je bez potíží seznatelné, jaká skutková zjištění žalovaný ze shromážděného důkazního materiálu učinil a k jakým skutkovým i právním závěrům následně dospěl. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval též odvolacími námitkami žalobce a reagoval na další vyjádření, která žalobce v průběhu řízení před služebním orgánem předložil. Jelikož žalobce v úvodu své žaloby jen obecně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nedostatečně zjištěný skutkový stav, soud také jen v obecné rovině odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za srozumitelné a náležitě odůvodněné.
44. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, mohl soud přistoupit k vypořádání jednotlivých žalobních bodů.

45. Na úvod je třeba předeslat, že žalobce koncipoval žalobní námitky veskrze velmi obecně, aniž by je náležitě rozvedl do konkrétní podoby reflektující skutková zjištění a právní úvahy, které žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě stanovené zákonem k podání žaloby. Přestože k naplnění tohoto zákonného požadavku postačí i stručné vymezení skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78), je třeba připomenout, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí platí dispoziční zásada, podle níž soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí zásadně jen v mezích žalobních bodů. Z nich pak musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. S ohledem na uvedenou dispoziční zásadu tak obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005 č.j. 7 Afs 104/2004-54). Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem. Každá procesní strana by proto měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit. Tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Líčení skutkových okolností přitom nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Rovněž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58).
46. Žalobce již v prvním žalobním bodě rezignoval na dostatečně konkretizovanou žalobní námitku, neboť jen v rovině obecných proklamací žalovanému vytkl údajnou absenci uvedení důkazů a úvah, na základě kterých dospěl k závěru, že jednání žalobce naplňuje po subjektivní i objektivní stránce znaky přečinu porušování domovní svobody. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí jednak detailně popsal, z jakých důkazů při rozhodování v dané věci vycházel (strana 6-8 napadeného rozhodnutí), jednak podrobně rozvedl, v jakých skutečnostech spatřuje naplnění jednotlivých znaků trestného činu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 a odst. 2 trestního zákoníku (strana 8-11 napadeného rozhodnutí). Soudu není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že se žalovaný nevypořádal s hodnocením subjektivní stránky jeho jednání, neboť z odůvodnění napadeného

rozhodnutí je posouzení tohoto znaku trestného činu jednoznačně patrné (strana 9-10 napadeného rozhodnutí). Zároveň soud postrádá opodstatněnost zkoumání motivu či pohnutek, neboť tyto případné aspekty trestné činnosti netvoří znaky skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 a 2 trestního zákoníku. Pokud jde o okolnosti vylučující protiprávnost, je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že takové okolnosti služební orgány neshledaly, neboť v opačném případě by nedospěly k závěru o naplnění všech obligatorních znaků skutkové podstaty předmětného přečinu. Měl-li žalobce za to, že úvahy žalovaného, potažmo prvostupňového služebního orgánu jsou neúplné, věcně nesprávné či neodpovídají relevantní právní úpravě, popřípadě vykazují nepřesnosti do té míry, že jsou pro něj nesrozumitelné, bylo jen na něm, aby jako *dominus litis* dostatečně konkrétně nastavil hranice, v nichž se má soud při vypořádání jeho žalobních bodů pohybovat. Soud není jakkoli oprávněn za žalobce domýšlet jeho neurčitá tvrzení a v odůvodnění napadeného rozhodnutí, případně v řízení, které jeho vydání předcházelo, dohlédávat vady, k nimž nemá povinnost přihlížet z úřední povinnosti. Tím, že žalobce nerozvinul své tvrzení o namítaných nedostatcích odůvodnění napadeného rozhodnutí do podoby řádně individualizované námitky, zúžil *de facto* na minimum pomyslný prostor, v němž se soud při vypořádání takové námitky může pohybovat. Jelikož soud, jak bylo již výše uvedeno, neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, není tato toliko obecná žalobní námitka postrádající konkretizovaný rozměr důvodná.

47. Soud nepřisvědčil ani námitce, která je obsahem druhého žalobního bodu. V ní žalobce tvrdí, že správní orgán si listinné důkazy zajistil neoprávněně, neboť nepatří mezi osoby oprávněné ve smyslu § 65 trestního řádu nahlížet do trestního spisu. Soud v rámci vypořádání této námitky považuje za podstatné zdůraznit především to, že pravomoc dát souhlas tzv. jiným osobám ve smyslu § 65 odst. 1 věta třetí trestního řádu k nahlédnutí do trestního spisu, činit si z něj výpisky či poznámky a pořizovat z něho kopie náleží v přípravném řízení výlučně státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu, tedy orgánům činným v trestním řízení. Soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny přezkoumávat postupy či rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, neboť se nejedná o činnost správního orgánu při výkonu veřejné správy (§ 4 odst. 1 a 2 s.ř.s. *a contrario*). Součástí spisového materiálu je souhlas policejního orgánu ze dne 18. 1. 2019 s nahlédnutím do spisu a dále dokument označený jako „Záznam o nahlédnutí do trestního spisu“ ze dne 23. 1. 2019. Z obou těchto dokumentů vyplývá, že policejní orgán Policie České republiky, Národní protidrogová centrála služby kriminální policie a vyšetřování, dal pověřenému zástupci Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV pro potřeby řízení vedeného ve věcech služebního poměru žalobce souhlas k nahlédnutí do spisu vedeného pod č.j. NPC-1206/TČ-2016-2298SV a současně bylo pověřenému zástupci umožněno pořídit si kopie listin z předmětného trestního spisu. Ve světle právě uvedeného je třeba uzavřít, že služební orgán získal oprávněný přístup k obsahu spisu vedeného ve věci trestního stíhání žalobce obviněného ze spáchání přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 a 2 trestního zákoníku. Zároveň není namístě zkoumat důvody, které příslušný orgán činný v trestním řízení vedly k udělení souhlasu k nahlédnutí do trestního spisu a pořízení kopií jeho částí, neboť existenci těchto důvodů může v přípravném řízení posuzovat výlučně státní zástupce nebo policejní orgán. Pro úplnost lze dodat, že z obsahu správního spisu ani ze žaloby nevyplývají žádné okolnosti, které by vyvracely či zpochybňovaly zákonnost získání důkazních materiálů služebními orgány, které ve věci žalobce rozhodovaly. Žalobce nadto ani neuvedl, z jakých (věcných či právních) důvodů

by služebnímu orgánu měl být odepřen přístup ke spisovému materiálu vedenému v jeho trestní věci, a to zejména v situaci, kdy služební orgán získal prvotní informaci o zahájení trestního stíhání žalobce a ze zákona je povinen zkoumat, zda žalobce naplnil svým jednáním znaky trestného činu a zda je toto jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

48. K dílčí subnámitce, v níž se žalobce dovolával svých procesních práv vymezených v ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru s tím, že služební orgány měly vést vlastní dokazování a žalobci umožnit se k takto provedeným důkazům vyjádřit, soud považuje za vhodné nejprve uvést, že řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je ve smyslu § 183 téhož zákona zvláštním řízením, v němž prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění. Služební funkcionář rozhodující v prvním stupni řízení, který zjistí skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, tedy nemusí postupovat podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru a účastníka řízení vyzývat, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, resp. jeho rozhodnutí nemusí předcházet klasické dokazování a důkazní návrhy ze strany účastníka řízení. Žalobci nicméně nebylo upřeno právo vyjádřit se ke shromážděným důkazům před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť, jak je zřejmé ze správního spisu (a žalobce to ostatně ani nepopírá), dne 7. 5. 2019, po předchozí výzvě žalovaného, se žalobce seznámil s obsahem spisového materiálu a následně se k věci vyjádřil. Jak již soud konstatoval výše, služební orgány vycházely při rozhodování ve věci samé z listinných podkladů, které si opatřily zákonným způsobem. Námitka, že měly samy provést výslechy jednotlivých osob a nepřebírat podklady od orgánů činných v trestním řízení, proto ve světle, v jakém je tato námitka koncipována, neobstojí. Zároveň je třeba dodat, že žalobce měl právo navrhnout provedení dalších důkazů v rámci odvolacího řízení, o čemž byl řádně poučen oznámením žalovaného o složení senátu poradní komise náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 15. 4. 2019. Žalobce však návrh na provedení výslechu svědků v řízení před služebním orgánem neuplatnil. Pro úplnost soud dodává, že ve smyslu § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru může být důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje. Listiny, které si služební orgán opatřil z trestního spisu, proto nejsou z důkazních prostředků vyloučeny a lze z nich čerpat relevantní zjištění pro objasnění skutkového stavu věci. Ani okolnost, že některé listiny nelze v trestním řízení použít jako důkaz, nemění nic na tom, že pro účely řízení ve věci služebního poměru lze z těchto listin jako důkazních prostředků vycházet, není-li jejich obsah zpochybněn či vyvrácen předložením, resp. provedením jiného důkazu. V tomto kontextu je zcela příležitý odkaz žalovaného na rozhodnutí ze dne 29. 1. 2004 č.j. 2 As 17/2003-79, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „(ú)řední záznam pořízený v trestním řízení není vyloučen z okruhu důkazních prostředků v řízení o propuštění ze služebního poměru (§ 130 odst. 1 a 2 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky).“ Pouze pro úplnost soud dodává, že žalovaný nevycházel jen z listin, které zachytily obsah úkonu učiněného orgánem činným v trestním řízení před zahájením trestního stíhání žalobce, ale i z protokolů, jejichž obsahem byly výpovědi provedené po sdělení obvinění žalobci.

49. Lze shrnout, že žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo porušení jeho práv zakotvených v ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Vznesená námitka proto důvodná není.
50. Co se týká třetího žalobního bodu, soudu nezbyvá než konstatovat, že ani při formulaci této námítky žalobce nevystoupil ze svého stínu „obecnosti“ a setrval pouze u všeobecných frází o nedostatečných skutkových zjištěních a neadekvátních důkazních prostředcích. Soud proto také jen v obecné rovině odpovídající míře nekonkrétnosti této žalobní námítky uvádí, že pro řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru ve smyslu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru není podstatné, zda trestní stíhání příslušníka již skončilo, resp. v jaké fázi se případně nachází. V rozsudku ze dne 24. 9. 2015 č.j. 10 As 87/2014-65 Nejvyšší správní soud v této souvislosti vyložil, že: *„(p)ro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru sice není rozhodnutí soudu o vině v trestním řízení předběžnou otázkou, která musí být zodpovězena a na které rozhodnutí vždy závisí, ale i posouzení uvedené v odůvodnění rozhodnutí, zda jednání, pro které došlo k propuštění ze služebního poměru, naplňuje znaky trestného činu, je vzhledem k autoritě soudu v trestním řízení natolik významné, že musí být k případnému návrhu propuštění příslušníka zváženo v každé fázi jakéhokoli řízení, v němž je otázka naplnění skutkové podstaty trestného činu relevantní.“* Zároveň Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„(v)zhledem k tomu, že zákon propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru nepodmiňuje existenci rozhodnutí v trestním řízení, nejedná se o skutečnost, kterou by správní orgán či správní soud musel zjišťovat z úřední povinnosti. Případné závěry soudu v trestním řízení musí do řízení o propuštění vnést propuštěný příslušník. Je na něm, aby prokázal, že soud v trestním řízení vyslovil závěry, které zpochybňují zákonnost posouzení služebního funkcionáře.“* Skutečnost, že služební orgány posuzovaly naplnění předpokladů pro propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru teprve v počáteční fázi zahájeného trestního stíhání, tedy nebránila tomu, aby se v intencích své (autonomní) rozhodovací pravomoci zabývaly důvody, pro které je třeba příslušníka ze služebního poměru propustit. Poukaz žalobce na to, že vyšetřování trestní věci bylo v počáteční fázi a že v rámci trestního stíhání budou prováděny i další úkony potřebné ke zjištění skutkového děje a posouzení otázky trestní odpovědnosti žalobce, postrádá v situaci, kdy žalobce netvrdí, že trestní stíhání již bylo pravomocně ukončeno, potřebnou relevanci, neboť služební orgán nebyl povinen vyčkávat na to, jaké další úkony případně budou orgány činnými v trestním řízení v dalším průběhu trestního řízení vedeného proti žalobci provedeny. Soudu není rovněž zřejmé, z čehož žalobce usuzuje, že služební orgány nahradily důkazy o naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu pouhou úvahou či spekulací, bez řádného vypořádání se s námitkami a pochybnostmi. Předně není pravdou, že by žalovaný své závěry založil toliko na svých úvahách, které nejsou podloženy žádnými důkazy. Soud již shora konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou podklady, z nichž žalovaný vycházel, přehledně vyjmenovány, a to včetně zjištění, která z nich žalovaný učinil. Stejně tak soud již dříve uvedl, že se nejednalo o důkazy, které by si služební orgán opatřil nelegálním způsobem, jenž by vylučoval jejich použití. Žalovaný se též velmi podrobně zabýval odvolacími námitkami žalobce, jakož i obsahem vyjádření, která žalobce v rámci odvolacího řízení předložil. Pokud žalobce v napadeném rozhodnutí postrádal vypořádání některé ze svých námitek či tzv. pochybností, měl takový nedostatek jednoznačně konkretizovat a ne se „spoléhat“ na to, že soud za něj provede jakousi podrobnou analýzu toho, co vše žalobce v řízení namítal a jak tyto námitky (ne)posoudil žalovaný. Ze stejných

důvodů nelze přisvědčit námitce, že dosavadní dílčí zjištění správního orgánu jsou více či méně útržkovitým souborem dílčích kroků a mezitímních závěrů policejního orgánu a že žalovaný neučinil ucelený a srozumitelný závěr o skutkových zjištěních a naplnění zákonných znaků tvrzeného trestného činu. Namísto toho, aby žalobce popsal, která konkrétní zjištění a závěry žalovaného považuje za nedostatečné a z jakého důvodu, uchýlil se ke zdánlivě sofistikovanému, nicméně naprosto bezobsažnému komentáři, který je tvořen jen obecnými frázemi. Tato jeho argumentace nemůže pro svou obecnost obstát.

51. Ani námitka, kterou žalobce uplatnil ve čtvrtém žalobním bodě, není důvodná. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že úvaha žalobce o tom, že skutek spáchaný na území jiného státu nemůže mít význam při hodnocení kritéria ohrožení dobré pověsti Policie České republiky, je naprosto absurdní. Dlužno dodat, že taková úvaha se vymyká i nezbytné míře racionálního uvažování, které lze očekávat od příslušníka bezpečnostního sboru, který má dohlížet na dodržování právních předpisů a sám jít příkladem. Skutečnost, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky trestného činu, na území jiného státu, nikterak nesnižuje závažnost jeho jednání. Nemění to totiž nic na tom, že žalobce svým jednáním porušil zájem chráněný zákonem, což rozhodně nelze vnímat jako jednání, které by pozitivně ovlivňovalo dobrou pověst bezpečnostního sboru. Zbývat dodat, že žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí zakomponoval i relevantní úvahy, z nichž plyne konsekventní závěr o porušení dobré pověsti bezpečnostního sboru jako další podmínky pro propuštění příslušníka ze služebního poměru.
52. V pátém žalobním bodě žalobce jen jinými slovy zopakoval svou obecnou nespokojenost s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Neuvedl, které skutečnosti měly služební orgány podle něj zjišťovat a nezjišťovaly, jaké závažné mezery vykazuje jejich právní hodnocení, které důkazy nebyly řádně hodnoceny, jaké skutkové a právní okolnosti mají svědčit o tom, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně objektivně atd. Soud se proto nemůže takto povšechně vyjádřenou námitkou blíže zabývat. Úkolem soudu rozhodně není to, aby sám, bez iniciativy žalobce, přezkoumával napadené rozhodnutí ze všech myslitelných hledisek nad rámec těch (základních) kritérií, která indikují, zda je rozhodnutí přezkoumatelné či zda ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost neobstojí, případně zda tu jsou další zákonem předvídané skutečnosti, které brání věcnému přezkumu rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s.]. Jak již soud opakovaně uvedl výše, napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný v něm souvisle popsal skutková zjištění a vyvodil z nich právně nezávadné závěry. Soud nezjistil žádné rozpory ani nedostatky v úvahách žalovaného a jeho závěr, že žalobce se dopustil jednání, které naplňuje znaky přečinu porušování domovní svobody a zároveň ohrožuje dobrou pověst bezpečnostního sboru, je ve vztahu k relevantním skutkovým zjištěním, která jsou opřena o dostatečný důkazní materiál, zcela přiléhavý.
53. K toliko obecné námitce, že napadené rozhodnutí je nezákonné v kontextu zneužití správního uvážení dle § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s., soud uvádí, že ve zvláštním řízení podle § 42 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nemá služební orgán diskreční pravomoc, která by mu umožňovala zvolit si při posuzování naplnění podmínek pro propuštění příslušníka ze služebního poměru jednu z více variant řešení. Jak v tomto směru správně konstatoval žalovaný, v případě, že služební orgán zjistí, že jsou naplněny podmínky definované v nyní aplikovaném ustanovení, nemůže se jakkoli odchýlit od povinnosti rozhodnout o propuštění příslušníka ze služebního poměru. Tato námitka, která by neobstála již pro

svou nekonkrétnost, se tedy věcně mýjí s povahou rozhodování služebního orgánu v řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru.

54. Závěrem soud dodává, že se nemohl zabývat námitkou nedodržení zákonné lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí a ani námitkou týkající se způsobu jednání členů poradní komise, neboť tyto námitky byly ve smyslu § 71 odst. 2 věta druhá s.ř.s. ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s. uplatněny opožděně. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce v úvodu žaloby namítal závažné vady řízení. Je totiž zřejmé, že žalobce tuto obecnou námitku v žalobě dále konkretizoval, a to tím, že namítl neoprávněné použití důkazů z trestního spisu a porušení práv účastníka vyplývajících z ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Nelze akceptovat, aby si žalobce prostřednictvím toliko obecně formulovaných žalobních námitek *de facto* prodlužoval lhůtu pro jejich řádné uplatnění. Žalobce je jistě oprávněn precizovat řádně uplatněnou žalobní námitku, musí se však jednat o námitku, která má již nezbytný, alespoň minimálně individualizovaný rozměr, a nikoli jen o deklaraci typově obecné nesprávnosti či nezákonnosti v postupu nebo rozhodnutí správního orgánu. Řečeno jinak, argumentaci o závažných vadách řízení obecně uplatněnou v úvodu žaloby žalobce konkretizoval v další části žaloby, a dal tak zřetelně (a včas) najevo, jaké vady řízení žalovanému vytýká. Jestliže po více než roce a půl od podání žaloby začal při ústním jednání před soudem namítat zcela jiné vady řízení, jedná se z jeho strany o opožděné, a tudíž nepřípustné rozšiřování žalobních bodů, neboť zákonem stanovená lhůta, ve které jediné tak mohl učinit (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.), již dávno uplynula.
55. Přes výše uvedené soud považuje za vhodné alespoň *obiter dictum* uvést, že ani jedna z těchto opožděně uplatněných námitek by nemohla při věcném posouzení obstát. Lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání zakotvená v ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je lhůtou toliko pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje povinnost služebního orgánu vyhovět podanému odvolání. Zachování nebo nezachování této lhůty proto nemá vliv na zákonnost rozhodnutí odvolacího orgánu. K významu a roli poradní komise, která dle § 194 zákona o služebním poměru předkládá příslušnému služebnímu funkcionáři v odvolacím řízení návrh rozhodnutí, se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013 č.j. 3 Ads 51/2012-48, v němž mj. konstatoval, že: „(o)bjektivita doporučení poradního orgánu má v dané věci význam především pro rozhodující subjekt, který nese svou vlastní procesní odpovědnost za to, jaké podklady si opatří pro rozhodnutí. Objektem přezkoumání (§ 65 odst. 1, § 102 s.ř.s.) je také rozhodnutí takového subjektu, nikoli doporučení poradní komise. Podíl poradní komise na takovém rozhodnutí představuje v daném směru takřka bezvýznamnou skutečnost, neboť za jakékoli její doporučení se rozhodující subjekt nemůže skrývat.“
56. Soud při ústním jednání zamítl z důvodu nadbytečnosti návrh žalobce na provedení důkazu výslechem členů poradní komise, neboť tento důkazní návrh se jednak vztahoval k opožděně uplatněné námitce, k níž soud nemůže jakkoliv přihlížet, a nadto by tato námitka s ohledem na výše citované závěry Nejvyššího správního soudu nemohla být opodstatněná ani v případě, že by byla uplatněna včas.
57. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
58. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 20. května 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu